

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVII. évfolyam 4. szám - 2007. december 20.

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2007. december 4-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály:	Szülők:	Diákok:
Hoppá	Lantayné Éva	Lantay Csilla
ZOÉ	Rozgonyi Dóra	Kenesei Bálint
NEON	Halmos Júlia	Trafikant András
Poligon	–	–
ADSL	Holly Tünde	–
Színe-Jáva	Kozányi Kata	Kozányi Hédi
TiBor	Lázár Péter	–
GamMa	Szummer Csaba	Csákány Dorottya
Non-stop	Szegedi István	–
ALL-GO	Roder Tünde	–
euFóriA	–	–
e-GYIK	–	–
KARMA	–	–
(P)Olympos	Andrasev Brigi	Bodoky Eszter
M&Ms	–	Krudy Norbert
JaM	–	–
NeveNincs	Farkas Éva	–
JOB	–	–
MarcoPoli	–	Bota Norbert
Tanerők:	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	

Az ülésen a diákkoldal képviselőjében Krudy Norbi elnökölt.

Napirend:

- 1.) „Induljunk tiszta lappal” kampányról beszámoló
- 2.) Vendégszülők és -tanárok a Politechnikumban a 2007. dec. 7-8-9-i hétvégén
- 3.) Süti-akció
- 4.) Demokrácia és liberalizmus a Politechnikumban – a vita folytatása

1. Az „Induljunk tiszta lappal” kampánnyal kapcsolatban kapott tájékoztatás során elhangzott, hogy sok pozitív változás tapasztalható az iskolában. Vannak, akik kényszer hatására szálltak be a munkákba („Mossuk le a szekrényeket, mert jönnek ellenőrizni!”), sokan azonban önként vállaltak különböző feladatokat az iskola szebbítése, a kultúraltabb környezet kialakítása érdekében. Sok maradandó dolog már megvalósult. Hatásos volt az iskolarádióban közreadott reklámspot is. Folyamatosan érkeznek a felajánlások, többen festést, parkettázást, különböző értékes szakipari munkákat ajánlanak fel. A legutóbbi fogadó órán kb. 170000 Ft gyűlt össze, amellyel további ötletek megvalósítását lehet majd támogatni. Az utóbbi hetekben sok új virággal is gazdagodott

az iskola. Körvonalazódóban van a Vízművekkel egy együttműködés, amelynek révén a vizesblokkok dekorációjára is sor kerülhet. Ennek kapcsán felvetődött továbbá, hogy jó lenne, ha egy ivókút is lenne az iskola területén, ebben a tekintetben is számítnak a Vízművek támogatására.

A rongálásokkal kapcsolatban bevezették az „alternatív hetes” intézményét, aki volta-képpen egy „napos”. Ez a rongálás megfékezésére létrehozott poszt, minden osztályban lesz ilyen, akinek az a feladata, hogy szóljon, ha rongálást tapasztal, hiszen a felderítés érdekében fontos információ, hogy az adott károsítás melyik órán vagy melyik szünetben történt. Az IT-n jelen lévő diákok kérdésünkre elmondták, hogy a tanulók körében népszerűtlen ez a javaslat, nem érzik életképesnek.

A kampánnyal összefüggésben a szülői oldal részéről elhangzott, hogy a meghirdetett akciók híre későn jut el az érintettekhez. A legutóbbi takarítási felhívásra emiatt kevesen tudtak jelentkezni.

2. Yvette arról tájékoztatta az IT-t, hogy a 2007. december 7-8-9-i hétvégén két borsodi településről (Sajókaza és Tomor) 20 roma diák és 5 tanár érkezik a Politechnikumba. A látogatás célja az előítéletek csökkentése. A diákok óralátogatásokon, játékos foglalkozásokon vesznek majd részt, továbbá a pénteki tornaházi partyra is hivatalosak, ahol közös zenélésre lesz lehetőség. Szombatra közös kirándulás a terv (buszos városnézés, Csodák palotája), estére pedig közös filmnézés, majd gulyásfőzés VerGab és Szász Kata irányításával.

3. Szász Kata ismertette a Süti-akció ötletét: az elképzelés szerint egy adott napon lehet hozni otthon elkészített süteményeket, és az azok értékesítéséből befolyó összeget az iskola fejlesztésére lehetne fordítani. Az IT támogatásáról biztosította a kezdeményezést.

4. Az iskolai demokráciával, a tanítás hatékonyságának jobbításával összefüggésben az alábbi témakörök megvitatását terveztük:

- iskolai környezet
- szabályozás, házirend
- felvételi rendszer
- tanár-diák viszony
- „szerződés”
- motiváltság

A figyelembe veendő szempontok összeírása megtörtént, de az idő rövidegére tekintettel már nem tudtuk részletesen megvitatni a felvetett gondolatokat, ezért az a döntés született, hogy mindegyre a legközelebbi IT ülésen kerítünk majd sort.

A következő IT időpontja: 2008. január 15. 17:00

Lázár Péter, szülő, TiBor osztály

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

A határozathozatal időpontja: 2007. december 05.

Az Iskolabíróóság tagjai: Bartók Péter, Ötvös Dániel, Szabó László

Dohányzási ügy

A panaszolt neve: Egy ADSL-es tanuló

A panaszos neve: Kálmán Domonkos és Sáfrán Katalin osztályfőnökök

A bírósági tárgyaláson résztvevők: a panaszolt édesanyja, két diáktárs.

Előzmények: Az osztályfőnökök panaszukban leírták, hogy panaszolt tetten ért dohányzásainak száma elérte a hármat. Két esetben az iskola udvarán, egyszer az év eleji kiránduláson dohányzott a szobájukban társaival.

Tárgyalás: A tárgyaláson a panaszolt elmondta, hogy többnyire a dohányos baráti kör „vonzásában” gyújt rá. A szülei tudnak erről. Le tud mondani a dohányzásról, míg az iskolai elfoglaltságai tartanak, nem tartja magát függőnek. A panaszos elismerte a panasz tényszerűségét. Tisztában volt a dohányzás iskolai szabályaival és következményeivel.

Határozat:

- Az iskolabíróóság megrovás fegyelmi büntetésben részesíti a panaszoltat. A büntetés hatálya a 2007-2008-as tanév vége. Az iskolabíróóság ezenkívül a következőket rendeli el:

- Az iskola „Tiszta lappal” indított kampányának keretében aktív tagja lesz a „Füstmentes iskola” bizottságnak. Ennek érdekében saját kezdeményezésre felveszi a kapcsolatot még ebben a hónapban Varga Anna iskolapszichológussal (a kampány vezetőjével), hogy milyen formában

tud tevékenyen részt venni az iskolai környezet jobbá tételében. Az elkészített tervet az osztályfőnököknek is bemutatja.

- 2008 januárjában kerüljön sor a vállalás végrehajtására. A vállalásnak értékelhetőnek, számon kérhetőnek, megfelelő színvonalúnak kell lennie. Ennek nyomom követése, értékelése Varga Anna és az osztályfőnökök feladata.

Indoklás:

- Az iskolabíróóság szerint a dohányzás az iskola területén fegyelmi vétség.

- A zárt, tiltott helyen, közös légtérben történt dohányzás minősített esetnek számít, ezért megítélése is súlyosabb. A vétkes tanuló nemcsak maga, hanem nem dohányzó társai egészsége ellen is vét. Cselekedete tűzveszélyességi kockázattal is jár.

- A bíróság enyhítő körülményt nem talált.

- Akkor érezzük magunkénak az iskolát, ha tevékenyen részt veszünk a jobb környezet kialakításában.

Késési ügy

A panaszolt neve: Egy (P)Olympos osztályos tanuló

A panaszos neve: Lendvai Györgyi és Fekete Ádám osztályfőnökök

A bírósági tárgyaláson résztvevők: Lendvai Györgyi

Előzmények: Az osztályfőnök a panaszában leírta, hogy a panaszolt 2007. november 23-ig 29 késést gyűjtött össze. Október 12-én megállapodás-tervezetet készítették az osztályfőnökök a további késések elkerülés érdekében, de azt a panaszolt nem írta alá, mert úgy gondolta, hogy külső segítség nélkül, a maga erejéből is úrrá tud lenni a helyzeten. Ezt cáfolandó a panasz kelte óta a panaszolt újabb 10 késést gyűjtött össze. Az osztályfőnökök a novemberi fogadóórán a panaszolt édesapjával ismertették a problémát, de ezt megelőzően e-mailben is többször kaptak a szülők tájékoztatást gyermekük késéseinek alakulásáról.

A bíróság bekérte a panaszolt későlistáját. Eszerint 7 alkalommal késett reggel, napközben 23 alkalommal. Feltűnő volt a művészet- és testkultúra-órai késések nagy száma. A késések zöme 1-5 percesek, de voltak 10, 15 és 24 perces késései is. Ezek mind napközbeniek.(!)

Tárgyalás: A panaszos elismerte a panasz tényszerűségét. Tisztában volt a késések iskolai szabályrendszerével, annak várható következményeivel. A panaszolt szerint reggeli késéseinek oka lassúsága, a reggeli „szöszmötölése”. Ezeket azonban nem gondolja mentő körülménynek. A napközbeni késések okait figyelmetlensége, nemtörődömsége okozza. A legtöbbjével nem is tud elszámolni. A művészetórai késések nagy számát a tantárgy iránti

nemtetszésével, a testkultúra-órai késéseit az Orczy kertbe történő kifutásokkal magyarázta.

A bíróság felelevenítette a panaszolt eddigi bírósági előéletét. Eszerint késések miatt az előző két tanévben is volt már bíróság előtt. Az előzmények, az okok hasonlóak. Az akkori határozatok azonban – legalábbis egy időre – megoldást nyújtottak.

A bíróságnak arra a kérdésére, hogy a felkínált megállapodás lehetőségével miért nem élt, a panaszolt válaszában azt mondta, hogy ez tőle nagy áldozattal, túl sok fáradtsággal járt volna. Azt is hozzátette, hogy a panasz kelte óta a reggeli késései csökkentek. Györgyi elmondta, hogy a panaszolt késéseiben nincs szándékosság, egyszerűen lassú, de az utóbbi időben van pozitív elmozdulás, még ha ez nem is meggyőző mértékű.

Határozat: Az iskolabíróság a panaszoltat a 2007/2008-a tanév végéig hatályosan

- intés fegyelmi fokozatban részesítette (2. fegyelmi fokozat.),

- 2007/2008-a tanév III. negyedévéig (a határozat eredményességétől függően) elrendelte, hogy reggelente 8.05-re érkezzen be az iskolába, és ennek igazolásaként a Titkárságon lévő „fekete-listát” vezesse. Az itt szereplő késéseknek a száma számít, időtartamuk a tanítási időben bekövetkező késésekhez azonban nem adódnak hozzá. Amennyiben a reggeli érkezések időpontjai inkább a 8.15-ös becsöngetéshez közelítenek, az nem a változtatás szándékát tükrözi, és ez a panaszolt hozzáállásának megítélését rontja.

- előírja, hogy vezessen későfüzetet, amelynek tartalmaznia kell:

- napi dátum, adott nap órarendje,

- a tanórák neve mellett két oszlop legyen „késett”, illetve „nem késett” fejléccel. Legyen hely benne az órát tartó tanár aláírásának is. Az aláíratásról minden óra után a diák köteles gondoskodni. Elmulasztása esetén azt pótolnia kell. A hiányos bejegyzés késésnek minősül.

- a késések (reggeli és napközbeni) részletes indoklása.

- A panaszoltnak minden tanóra előtt már az adott óra színhelyén kell tartózkodnia.

- A panaszoltnak a későfüzetét minden osztályidőn vagy a hét utolsó tanítási napján osztályfőnökeinek be kell mutatnia. Minden hét első tanítási napjára a szülő aláírásának is kell szerepelnie.

A III: negyed végén az osztályfőnökök a füzet alapján saját hatáskörben döntenek a lehetséges további következményekről. Eszerint az osztályfőnökök ismét fordulhatnak bírósághoz, vagy szigoríthatnak a feltételeken, meghosszabbíthatják a füzetvezetés hatályát, pozitív változás esetén enyhíthetik a szabályokat, vagy akár el is tekinthetnek a füzet további vezetésétől.

A bíróság kéri az osztályfőnököket, hogy gondoskodjanak a határozat minden osztályban tanító tanárhoz való eljuttatásáról.

Indoklás: Az Iskolabíróság a benyújtott panaszt megalapozottnak találta, a bepanaszolt indokait a panasz tárgyát illetően nem értékelte enyhíthő körülményként.

Súlyosbító tényként vette figyelembe a panaszos eddigi hasonló előéletét, illetve a késések magas számát. Enyhíthő körülményként értékelte az Iskolabíróság a panaszolt a bíróságon mutatott együttműködését, őszinte beismerését, és azt, hogy együttműködési szándékát fejezte ki a helyzet javítása érdekében.

Az Iskolabíróság ítéletével szeretne rámu-

tatni egyrészt a tárgyalt esetek súlyosságára, másrészt szeretné kifejezni, bízik abban, hogy a határozatban kiszabott eljárás pozitív folyamatokat indítanak el, és annak ösztönző hatására megnyugtatóan rendezik a panaszolt viszonyát az iskolai léthez.

A határozat aláírója (az Iskolabíróság nevében): Szabó László

Fellebbviteli tárgyalás WC-rongálási ügy

A határozathozatal időpontja: 2007. december 05.

Az Iskolabíróság tagjai: Somogyi Ágota tanárbíró, Barabás Emőke szülőbíró, Várhidi Bettina diákbíró

Előzmények: 2007 szeptemberében súlyosan megrongálták az A épület I. emeletén található fiúvécét. A rongálást követően az Iskolabíróság két diákot kizárt a Politechnikumból, egy másik diák pedig felfüggesztett kizárást kapott. A diákok

fellebbeztek a határozatok ellen.

A két tárgyalás között az egyik fellebbező tanulót háromszor érték tetten dohányzáson, ezért az osztályfőnökei panaszt nyújtottak be az Iskolabírósághoz. A panaszt és a fellebbezést az IB együtt tárgyalja.

1.

A diák és szülei fellebbeztek a határozat ellen a következő indokokkal:

- A tanuló által elkövetett rongálás olyan cselekedetekre korlátozódott, melyek nem tettek kárt a WC berendezésében
- A súlyos kárt okozók nem kerültek IB elé
- A diákban tudatosult a tetteinek, döntéseinek, energiájának felelőssége
- A tárgyalás óta elkezdett tudatosabban, felelősségteljesebben irányítani energiáit: az iskolai élet tevékeny részesevé vált. A „Tiszta lappal” kampány aktív résztvevője
- Fontos számára a Politechnikum, nem szeretne másik iskolába kerülni.

Tárgyalás: A bíróság az elsőfokú tárgyalás során alaposan megvizsgálta a rongálás körülményeit. A határozatban súlyosbító körülményként már figyelembe vette az IB a dohányzás tényét. A jelenlegi bíróság elsősorban azt vizsgálta, hogy a tanuló iskolában maradása elősegíti-e személyiségének fejlődését.

A tárgyalás során a diák megerősítette a fellebbezésben leírtakat. Elmondta, hogy már nem tartja humorosnak a cselekedeteit. A „Tiszta lappal” kampány keretein belül végzett munkája során döbönt rá arra, hogy egy-egy ilyen típusú cselekedet mennyi plusz energiát emészt fel a rendbehozatal során.

Nagyon ragaszkodik a Politechnikum-

hoz, az osztályához, a tanáraihoz. Van elég ereje ahhoz, hogy ne kerüljön olyan helyzetekbe, melyek a határokat súrolják, feszegetik. Az osztályfőnök a diák védelmében elmondta, hogy a tanárai elégedettek a munkájával, az órai viselkedésével, az energiáit hasznos tevékenységekre fordítja. A szülő elmondta, hogy a családi beszélgetés során azt látta, hogy fia belátta erőteljes személyiségének, tetteinek jelentőségét. Elfogadta, hogy viselkedése, cselekedetei nagy hatással lehetnek a közösség tagjaira. A pedagógiai vezető is elfogadta a jelentős viselkedésbeli változásokat, s pedagógiailag helyesnek tartja a tanuló esetleges iskolában maradását. A tanárbíró elmondta, hogy a diákot tanító tanárok körében tett felmérések is azt igazolják, hogy a hozzáállása a tanórákhoz és a közösséghez jó irányban változott. Az osztályfőnök felolvasta az egyik tanárnő levelét, melyben a tanárnő a tanuló viselkedését, a javulni akarás őszinteségét méltatta.

Határozat: A tanuló iskolában maradása feltételekhez kötött:

- A tanulónak felelősséget kell vállalnia az alagsorban kialakítandó közösségi helyiség, az Akvárium működéséért és tisztán tartásáért.
- Egy számára testhez álló feladatot kell találni, mely az energiáit pozitív irányban hasznosítja. A feladat kitalálása az osztályfőnökök, a szülő, a diák és Varga Anna iskolapszichológus közreműködésével történjen.
- A feladatairól, azok végrehajtásáról és a tanórákon történő érdemi részvételéről félévente írásban beszámol az osztályfőnököknek és az Iskolabíróságnak. A beszámoló megítélése az osztályfőnökök és az IB dolga.

- Amennyiben nem teljesíti kötelességeit, kizárja magát a Politechnikumból.
- Az iskola diákjainak okulására jelenessen meg a Poligráfban egy írást arról a folyamatról, amit a két IB tárgyalás között megélt.

Indoklás: A rongálások résztvevői közül hárman kerültek IB elé, az anyagi kárt is okozó, súlyos rongálás felelőseire az érintettek ismételt meghallgatása során sem derült fény.

Az Iskolabíróság nemcsak fegyelmi büntetést kiszabó intézmény, hanem pedagógiai szintér is. Az előző Iskolabíróság a határozathozatalnál figyelembe vette a dohányzás tényét, ezért ezt nem akarta újra büntetni a jelenlegi bíróság. Az IB arról döntött, hogy a személyes bánásmódot előtérbe helyezi-e az iskola szabályainak súlyos megsértésével szemben.

A bíróság véleményét Szász Katalin tanárnő leveléből vett idézet tükrözi legjobban: „Az Iskolabíróság feladata nyilvánvalóan, hogy egyértelműen jelezze „Eddig és ne tovább!“. Kifejezésre kell juttatnia a közöség értékítéletét, a többség érdekeit kell védenie az egyesével szemben, de lehetővé kell tennie azt is, hogy megmutatódjék a változás képessége, a változás esélye is. A fejlődés reménye iskolát éltető erő.”

Általában jellemző volt a panaszoltra, hogy átértékelte tettét, s már nem találta viccesnek, s ezáltal fel is vállalta a tettéért a felelősséget.

2.

A diák fellebbezett a határozat ellen a következő indokokkal:

- Az iskolában eddig fegyelmi büntetése nem volt.
- Jelen volt a rongálásokkor, de tevélegesen nem vett részt bennük.
- Megértette, hogy barátaiért és tetteiért felelősséggel tartozik, és ezt a jövőben szem előtt tartva fog hozzáállni a cselekedeteikhez.

• Az eset óta aktívan és konstruktívan vesz részt a „Tiszta lappal” kampányban.

Tárgyalás: A bíróság az elsőfokú tárgyalás során alaposan megvizsgálta a rongálás körülményeit. A határozatban nem vette figyelembe az IB a dohányzás tényét. A tanuló a tárgyalás során elmondta, hogy nem tudta elfogadni a határozatot, mert túlzottan szigorú büntetesként élte meg a felfüggesztett kizárást. Az osztályfőnök a diák védelmében elmondta, hogy az iskolai programokban szívesen vesz részt, aktívan dolgozik a „Tiszta lappal” kampányban. A szülő szintén túlzott büntetésnek tartja a felfüggesztett kizárást, mivel gyermeke nem vett részt tevélegesen a rongálásokban. A pedagógiai vezető is szigorúnak tartja a büntetését.

A tanárbíró elmondta, hogy a diákok tanító tanárok körében tett felmérések azt mutatják, hogy a tanuló hozzáállása a tanórákhoz és a közösséghez nem változott, sok a panasz a viselkedésére. A dohányzás tényét elismerte, az iskola épületében érték tetten mindhárom alkalommal.

Az osztályfőnök felolvasta Szász Katalin tanárnő levelét, melyben a tanárnő a diák viselkedését, a javulni akarás őszinteségét is méltatta.

Határozat: A tanuló felfüggesztett kizárás büntetését helybenhagyta, de a büntetés

hatályát két évre csökkentette. Más feladatot nem szab ki a bíróság.

Indoklás: A rongálások résztvevői közül hárman kerültek IB elé, az anyagi kárt is okozó, súlyos rongálás felelőseire az érintettek ismételt meghallgatása során sem derült fény. Az Iskolabíróság helyt adott a fellebbezésnek, a büntetést enyhíteni szándékozott. Az előző Iskolabíróság a határozathozatalnál nem vette figyelembe a dohányzás tényét, ezért ezt súlyosbító körülményként vette figyelembe a jelen-

legi bíróság. Az iskola épületében történő dohányzás szigorú büntetést von maga után, mivel másokat a füst belelegzésére kényszerít.

Az Iskolabíróság határozatai ellen a kézhezvételtől számított 15 naptári napon belül lehet fellebbezni írásban az iskolabíróság titkáránál.

Budapest, 2007. december 13.

Somogyi Ágota tanárbíró

TORNAHÁZI PARTY

Gratulálunk minden kedves fellépőnek és játékosnak!

Köszönjük a lelkes részvételt! Jövőre, veletek, ugyanitt!

TANÁR-DIÁK VÉGEREDMÉNY

SPORTÁGAK	TANARAK	DIÁKOK
NŐI FOCI	0	1
FÉRFI FOC	1	5
NŐI RÖPLABDA	2	0
FÉRFI RÖPLABDA	0	2
NŐI KOSÁR	12	8
FÉRFI KOSÁR	11	22
NŐI FLOOR-BALL	3	2
FÉRFI FLOORBALL	2	1

a testkultúra munkacsoport

Akik az utóbbi hetekben sokat tettek az iskola megszerzéséért

Veres Gábor	a tantermi padok lecsiszolása
(P)Olympos	az A/11-es terem padjainak és szekrényeinek lefestése
KARMA	az A/12-es terem szekrényeinek lefestése
NEON	a B/03-as terem padjainak lecsiszolása, rendbe-tétele
Poligon	a B/02-es terem padjainak lefestése, osztálydeko-rálás
GamMa	az A/19-es terem szekrényeinek lefestése, osztály-dekorálás
TiBor	az A/02-es terem szekrényeinek lefestése
Bodonyi Éva	az első emeleti folyosói vitrinek berendezése
Balog Anita és Árvay László	a második. emeleti főlépcsőház mozaikjának elkészítése diákokkal
Andrasev Brigi	Petpalack-prés az alagsorban, növények a folyo-sókon
Végh Misi	Reklámspot-forgatókönyvek elkészítése
Barabás Klára	Fimlplakátok
Adorján András	Padok csiszolása
Berend Katalin	növények
Reményi Marci	
Magyar Alexandra	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="writing-mode: vertical-rl; transform: rotate(180deg); margin-right: 10px;">Pénzadomány</div> </div>
Fekete László	
Alföldi György	
Kovács Domonkos	
Matyi László	
Zsigó György	
Márton István	
Bessenyei Tamás	
Termes Ágnes	
Burián Tibor	

A Fotó-Alkotó Hétvége résztvevői	a földszinti folyosói fényképes vitrin elkészítése
Bakos Máté	 <p>A 2007. november 16-17-i és a december 2-i „Tiszta lappal” festő-takarító-fűró-faragó napok aktív résztvevői</p>
Balogh Gödör Dávid	
Czibor Erzsi	
Fáth Eszter	
Kelenffy Robi	
Lőrincz Lázár	
Márton András	
Nógrádi Bo	
Nógrádi Péter	
Porpáczy Zsuzsanna	
Reményi Márton	
Ruskó Márton	
Somlyai Olivér	
Somlyai Orsolya	
Székely Richárd	
Székely Zoltán	
Székelyné Rákosi Judit	
Varga Anna	
Zajkás Benedek	
Zajkás Gergely	
Dávid Lajos és Seffer Antal	Festés, mázolás, vitrinkészítés, csiszolás
Oláh Béla	hihetetlen mennyiségű takarítás, „tag”-ek eltüntetése
NUVOPER Kft.	Falak, folyosók lemosása a graffitiktól

Köszönjük!

IRODALMI HÁZIVERSENY

NOVEMBERI VÁLASZOK

MEGFEJTŐK: BALOG PÉTER (HOPPÁ), MÁRTON ANDRÁS (E-GYIK), MÁTHÉ LŐRINC (HOPPÁ), REMÉNYI MÁRTON (E-GYIK)

GRATULA!

1. Hundertwasser-kiállítás

- a) A művészt eredetileg Fritz Stowassernek hívták.
- b) A Hyaku Mizu száz vizet jelent japánul, ahogy a Hundertwasser név németül.
- c) Hundertwasser tervezett épületeket, készített kárpitokat, festett, voltak bélyegtervei.
- d) Technikái többek közt: szerigráfia, rotaprint, fametszet, akvarell, grafika.
- e) A Regentag kifejezés esős napot jelent. Ez volt Hundertwasser hajójának neve.

2. Műveltségi totó

- a) Gulliver Lilliputba jutott el.
- b) Andersen rút kiskacskája Hattyú.
- c) Az arisztokratákat mondják kékvérűeknek.
- d) Az italok tárolására használt, bevont füles üvegballont demizsonnak nevezik.
- e) A páva száll fel a vármegye házára Ady Endre versében.
- f) Gauguin lett híres a vezetéknevén, nem pedig a keresztnévén.
- g) A japán zászlón a piros kör a felkelő napot jelképezi.
- h) A levendula az az illatos lila virág, amelyet a kozmetikai iparban és molyirtónak is használnak.
- i) A görög mitológiában a kellem és a báj istennői a gráciák.
- j) A légy a portohán keresztül lélegzik.
- k) Judy Garland volt az Óz, a csodák csodája című film főszereplője.
- l) III. Richárd döntött úgy, hogy gazember lesz.
- m) Napóleon második felesége, Mária Lujza a Habsburg dinasztiából származott.
- n) A Regina név jelentése királynő.

3. Szófajok

- a) A *rögtön*: szó határozószó.
- b) Az *egymás* kölcsönös névmás.
- c) A *talán*: módosítószó.
- d) A *sehol* tagadó névmás.
- e) A *mindenki* általános névmás.
- f) A *hírhedt*: melléknévi igenév
- g) A *reggel* szó lehet határozószó és főnév.
- h) Az *enni fogok* kifejezésben a *fogok* segédige.
- i) A *múlva* szó szófaja névutó.
- j) A *hamar* szó lehet határozószó és melléknév.
- k) A *csavar* szavunk lehet ige és főnév.
- l) A *fagy* lehet főnév is, ige is.

4. Főszereplők

- Berend Iván a Fekete gyémántok című Jókai-regény főhőse.
- Molnár Ferenc: Pál utcai fiúk című regényében fordul elő Nemecek Ernő.
- A Nero, a véres költő című Kosztolányi-regényben szerepel római császár
- Az Ábel-trilógiát Tamási Áron írta.
- Arany János Tetemre-hívás című balladájában szerepel Kund Abigél.
- Esterházy Péter jelentetett meg Csonkoni Lili álnéven fiktív önvallomást.
- Bébé a főszereplője Ottlik Géza *Iskola a határon* és a *Hajnali háztetők* című regényének.

DECEMBERI forduló

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2008. JANUÁR 7.

1. Zágón István: Vallatják az osztályt
 (ld. később) című írásához kapcsolódnak a
 kérdések: (8 pont)

- Milyen korú iskolásokat vallat a tanító néni? Sorolj föl legalább két érvet, amikből következtetni lehet a gyerekek életkorára? (2)
- Ki követte el a bűnt? (1 pont)
- Hányan vallották be az almaevést? Miért? (2)
 Nevez meg legalább két nevelési módszert, amit alkalmaz a tanító néni? (2 pont)
- Mi volt a becsületesség jutalma a kisfiú szerint? (1 pont)

2. Világirodalom (10 pont)

- Ki írta Zsubiabát és a Flor asszony két férje című regényeket?
- Melyik mitológiai alak mondáját dolgozta fel Camus egyik filozófiai művében?
- Mi volt a foglalkozása Antoine de Saint-Exupérynek, a Kis herceg írójának?
- Milyen címen vált ismertté Apuleius regénye, amely egy Lucius nevű fiatalember számárrá változásáról szól?
- Schiller melyik drámája szól Ferdinánd és Lujza tragikus szerelméről?
- James Joyce Ulysses című művének minden epizódja párhuzamos egy ókori eposz történéseivel. Melyik ez az ókori eposz?
- Ki fordította le Aiszóposz állatmeséit latinra, Janus Pannonius vagy Pheadrus?
- A Kr.e. I. század első felében tette közzé verses állatmeséit egy fölszabadított rabszolga. Ki volt ő, La Fontaine vagy Pheadrus?
- Ki az az orosz költő, akiről utcát neveztek el Budapesten a VIII. kerületben, s akinek egyik műve a Ruszlán és Ludmilla?
- Francoise Sagan 18 éves korában írt regényével egy csapásra világhírű lett. Mi volt a regény címe?

3. Mítoszok, mondák, legendák (11 pont)

- a) Melyik mondakörhöz kapcsolódik a híres Excalibur?
- b) Hol volt Arthur király udvara, mi a vár neve?
- c) Hány lovag ülhetett körül a Kerekasztalt?
- d) Ki az az északi mondákban szereplő hatalmas erejű törpe, aki a Nibelungok kincsének őrzője?
- e) Hogyan nevezték a görögség legjobb vitézeit, akik segítettek megszerezni Iaszón királyfinak az aranygyapjút?
- f) Mit jelent Trisztán neve, 'bánat fia' vagy 'öröm gyermeke'?
- g) Mi a neve a 17. századi tengerészlegenda hősének, akit egy régi átok örök tengeri bolyongásra ítél, és aki Richard Wagner operájának hőse is?
- h) Mi a nevük a kelta népi énekeseknek, akik énekeiket lantszerű hangszer kíséretével adták elő?
- i) Minek az istene volt Dionüszosz a görög mitológiában?
- j) Ki volt az a karthágói királynő, akinek Aeneasszal való tragikus végű szerelmét több operaszerző, köztük Purcell is feldolgozta?
- k) Mi a nevük a félig ló, félig ember testű lényeknek a görög mitológiában?

4. Szóeredet

- a) Milyen eredetű szó az argóban elterjedt manusz kifejezés: latin vagy cigány?
- b) Francia vagy szláv jövevényszavunk a szekrény?
- c) Milyen eredetű jövevényszavunk a cimborá?
- d) Milyen eredetű jövevényszavunk kaláka?
- e) A magyarba olasz közvetítéssel átkerült szónak, a boltnak vajon az 'árukat árusító bolt' vagy az 'égbolt'-e a korábbi jelentése, amelyből a másik később kialakult?
- f) Francia jövevényszó vagy nyelvújítás-kori szóalkotás eredménye-e a magyar tárgy szó?
- g) Francia vagy szláv eredetű-e a kilincs szavunk?
- h) (Ó)török vagy iráni eredetű a disznó szavunk?
- i) A finnugor-kori alapszókészlet eleme vagy iráni jövevényszó a tej?
- j) A hozzánk angol közvetítéssel került orkán és hurrikán szavak mely nyelvből származnak, latin vagy indián eredűek?
- k) Melyik személynevünk honfoglalás-kori, az Attila vagy a Géza?

KÖSZÖNET
A REMÉNYI CSALÁDNAK A KÖNYVTÁRAT
GAZDAGÍTÓ KÖNYVEKÉRT!

A 0. évfolyamos Demokráciára nevelés modul záró feladataként született az alábbi mű. A teendő a „Felelős” című újság megírása, szerkesztése volt.

Ellenségekké váltak, pedig most kellene segíteniük

A felelősség tulajdonképpen mindannyiunk feladata. Felelősséggel lenni valaki iránt, nagyon nagy terhekkel járhat. A felelőtlenség ennek ellentéte, mikor meggondolatlanul, spontán, indulatból cselekszünk. A felelőtlenség nagyon súlyos következményekkel is járhat.

Egy gimnáziumban tanuló gyerek drogot hozott az iskolába. A drog hamar elfogyott, viszont az ügy azzal súlyosbodott, hogy nem egy, hanem négy ember fogyasztotta el az iskola területén. Egy másik gimnáziumba járó gyerek megtudta, hogy mi történt, és elmondta az esetet a tanároknak. A tanárok közt nagyon nagy felfordulás és zavar támadt. A négy tanulót külön-külön hívták be, majd a szüleiket is, akik semmit sem tudtak a dologról. Teljes mértékben megalázták őket. A tanárok egymást hibáztatták és a szülőket, a szülők pedig a tanárokat. A tanárok felelősséggel tartoznak a diákokért, de a szülők is éppúgy felelősek értük, viszont egyikük sem tudott róla, mit tesznek a diákok. Pár tanár, akik nagyon jó barátságban voltak ezekkel a gyerekekkel, ellenük fordult a bajban. A gyerekek ellenségévé váltak, holott épp ilyenkor kell, hogy ott álljanak mellettük és segítsenek a bajban. A tanárok nem a drogfogyasztás okát keresték, hanem kiutálták a diákokat, akik egyébként sem voltak problémamentes, vidám gyerekek. A diákok tényleg nagy hibát követtek el, de a tanárok nem voltak tekintettel a diákok lelki problémáira, teljes mértékben elutasítóak voltak. A tanulók nagyon sérültek ebben a történetben, voltak, akik pszichológushoz jártak utána. Némelyiknek megfordult a fejében az öngyilkosság gondolata is.

A gyerekek sorra követtek el meggondolatlanságokat. Például az egyik, aki négy évig járt gitározni, és volt egy nagyon drága gitárja, széttörte hangszerét. A másik a motorja kijelzőjét tette tönkre. A gyerekek először egy, majd az osztályfőnökük segítségével csak féllelvi felfüggesztett kizárást kaptak.

Szerintem ez a téma szorosan kapcsolódik a felelősség kérdéséhez, példa arra, hogy sokszor nehéz felelősséggel lenni egymás iránt, számtalan esetben nemcsak a diákok cselekszenek meggondolatlanul, hanem a tanárok vagy a szülők is, akik felettük bíraskodnak. Meggondolatlanul reagálnak, nem gondolnak bele a bünt elkövetők helyzetébe, ha valami komoly baj történik.

Bokori Brigitta (Hoppá) versei

Messzi távolban

Fuss, fuss,
 Az idő végtelen.
 Messze várok rád,
 Időn és téren át.
 Messze a vége.
 Az idő folyik,
 Mint a szelíd kis patak,
 Mely házad mellett lakik.
 Visszatekintek a múltba,
 És emlékszem rád.
 Nézek a jövőbe,
 És várok rád.
 A jelenben kereslek,
 Bár sehhol sem lellek.
 Tekints vissza, tekints előre,
 És tekints énreám.
 Bár a szívem fáj,
 Fogd meg a kezem.
 El ne engedd, szorítsd erősen,
 Míg végre rád lelek,
 És újra a tiéd leszek!

Ne halj meg

Egy eszeveszett tűz fut át a világon.
 Van, akit elvisz, van, akit itt hagy.
 Én százszor már vele mentem volna,
 De mégse mertem utánamenni.
 A szívem marasztalt.
 Azt mondta,
 Ne menj,
 Ne halj meg.
 Lehet, hogy most senki se szeret,
 De ha elmennél,
 A világ fekete lenne.
 Feketébe öltözne minden.
 Csak várj.
 Várj!
 Majd valaki rájön, hogy mennyire szeret!

Nézd...

Nézd, egy felhő úszik át az égen.
 Nézd, egy szellő fut át a réten.
 Nézd, egy virág nyílik ott éppen.
 Nézd, egy hullám sodor át a sziklán
 éppen.
 Nézd, ott egy rózsaszín folt a fűben,
 Nézd, egy leány fekszik ott éppen.
 Nézd, az a leány én vagyok.
 Nézd és lásd, hogy boldog vagyok.

A TITOK

Egy szép nap az utcán járva elélem lépett egy idegen. Egész közel hajolt hozzám, és halkán a fülembé súgott egy titkot. Egy Titkot, amit nem kívántam magamnak, amit nem akartam tudni, mert olyan borzalmas, olyan rettenetes és olyan igaz, hogy tudatában lenni felér akármely kínvallatással. Dermedten álltam az út közepén, egy szó sem jött ki a torkomon, és majdhogynem lélegezni is elfelejtettem. De az idegen sem szólt többé hozzám, csak csendben továbbment, mintha mit se tett volna, mintha nem tudta volna, mit tett velem. Én még egyszer kérdően rápillantottam, szinte ki is mondtam: „miért?”. De ő nem nézett vissza. Percek teltek csak el, és eltűnt a sarkon, magamra hagyva e borzalmas Titokkal.

Nem állhattam ott napestig, bár jó néhány órán át ácsorogtam egymagamban a falnak dőlve, elmerengve a Titkon, s gyözködve magam arról, hogy tán nem is oly borzalmas, ahogy hallatszik. Éreztem, ezt a Titkot nem lett volna szabad tudnom, és nem vágytam rá, hogy tovább a tudója legyek. Minden öngyözködésem hiábavaló volt, így végül úgy határoztam, hazamegyek, és majd szépen elfelejtem. Talán az otthon, a munka meg Kriszti mellett nem is lesz olyan nehéz elfelejteni. Talán hetek kérdése, és már nem is emlékszem rá. Talán mindjárt felébredek ebből a rossz álomból...

Elég későn értem haza, így mikor Kriszti meghallotta a kulcsom zörgését a zárban, azonnal az ajtóhoz lépett, és sietve kinyitotta.

– Hol voltál? Mit történt? – kérdezte aggodalmasan.

Nagyon sokat szokott aggódni, és én

ezt nem szeretem, mert nem tesz jót neki. De hát hiába mondja az ember, hogy „ne aggódj annyit”, arról nem olyan könnyű leszokni.

– Semmi – feleltem, és igyekeztem nyugodtnak látszani, de valószínűleg nem sikerült, mert még mindig olyan aggódó szemekkel nézett rám –, csak sétálni voltam – mondtam, és beléptem a lakásba.

Nem bírtam már elviselni a tekintetét.

– Akarsz vacsorázni? – kérdezte, miután becsukta az ajtót.

Egyáltalán nem volt étvágyam.

– Kösz, nem. Inkább lefekszem aludni – mondtam.

Valójában nem voltam álmos, de most senkivel sem akartam beszélni, semmit nem akartam csinálni. Tudtam, hogy nagy fájdalmat okoztam neki, de én is rosszul éreztem magam. A Titok járt az eszemben. Akkor is, mikor hazajöttem, mikor a zuhany alatt álltam, mikor az ágyban feküdtem. Csak erre tudtam gondolni. Ez a Titok szörnyű volt, s ha csak eszembe jutott, rossz érzés fogott el. Nem akartam tudni róla, ugyanakkor úgy éreztem, ha nem tudnék róla, kevesebb is lennék valamivel. Szörnyű, ámde fontos Titok volt ez.

Mikor felébredtem, Kriszti már elment dolgozni. Viszonylag későn keltem, de későn is aludtam el, így igen álmos voltam még. Kimentem a konyhába és főztem magamnak egy kávé, majd eszembe jutott a Titok. Nem tudom, miért, de egyszer csak ott volt előttem. Éreztem az agyamban, a gyomromban és a szívemben, s ettől egész másképp láttam mindent; sokkal rosszabban.

Egyáltalán nem kívántam már a kávé, de

szükségem volt rá. Hamarosan indulnom kellett dolgozni, és még elég kába voltam. Nekiláttam reggeli teendőimnek, de olyan rossz hangulatban, amilyenben még soha sem voltam. Iszonyú reggel volt.

A munkahelyemen aztán kifejezetten jól éreztem magam. A találkozás a munkatársakkal, és hogy volt mivel lekötöm magam, szinte teljesen elfeledtették velem a Titkot. Egész nap alig gondoltam rá. Csak akkor jutott eszembe, mikor megpihentem kissé, vagy mikor épp nem akadt dolgom. De igyekeztem ilyenkor is elhessegetni a gondolatot magamtól, viszonylag sikeresen. Életemben először élveztem, hogy dolgozhattam. Meg kell mondanom, nem vagyok „élmunkás”, de úgy éreztem, ezúttal jobban ment a munka, mint eddig bármikor.

Mint minden nap, négy óraker a munkaidő lejárt, a kollégák szétszéledtek, és magamra hagytak. Hazafelé a buszon már nem tudtam távol tartani magamtól a Titkot. Hiába a többi hangos ember, hiába a megannyi más gondolat, ez mindnél súlyosabb volt. Kőgolyóként zuhant alá agyamba, szerteszakítva minden más eszmefuttatást, akárha vékony selyemből lettek volna, melyek e monstrum útjába álltak. Egyre csak az járt az eszemben, milyen jó is volt, hogy egész nap nem foglalkoztam vele. Ám ha ez eszembe jutott, megint ott tartottam a Titoknál. A Titoknál, ami nem hagyott nyugodni, s ami szörnyen nyomasztott még ekkor is.

Nem sokkal azelőtt, hogy hazaértem, eszembe jutott Kriszti. Tudtam, hogy megint meg fogja kérdezni, mi volt a bajom előző este, és megint olyan aggódó szemekkel fog rám nézni, főleg ha olyan nyomottan megyek haza, ahogy

éreztem magam. Erre semmiképp nem vágytam. Nem csak azért, mert nagyon zavart, ha annyit aggodalmaskodott, de nem is akartam tovább bántani. Elvégre is megértettem őt, bizonyára nagyon különösen viselkedtem az este. Eldöntöttem hát, hogy csak azért is jókedvet erőltetek magamra. S amint ezt így elhatároztam, már ott is álltam a lakás ajtajában.

Beléptem. Odabenn, néma csend fogadott. Kriszti a megterített ebédlőasztalnál ült. Rám nézett. Arca semmilyen volt, legalábbis szerette volna, ha nem látszódtak volna rajta érzelmek. Ez volt a szokása. Régebben úgy tett, mintha semmi baja se lenne, aztán hirtelen előállt valamilyen problémájával. De mióta tudta, hogy kifigyeltem a taktikáját, már inkább kívárta, hogy én kérdezzem meg. Nem tiltakoztam, belementem a játékába. Úgy jöttem haza én is, hogy valami engesztelést nyújtok neki, ez csak kapóra jött.

Köszöntem neki, ő pedig visszaköszönt. Levettem a kabátomat és a cipőmet, majd leültem az asztalhoz, és szedtem magamnak ennivalót. Elkezdtem falatozni. Ő is evett. Néha-néha egymásra néztünk. Kriszti egyre kevésbé tudta nyugodtnak tettetni magát. Kissé elmosolyodtam nem túl meggyőző színészi alakításán, de abban a pillanatban el is szégyelltem magam. Végül is szegény szomorúságában és aggodalmában ilyen.

– Sajnálom – törtem meg végül a csendet.

– Mit? – kérdezte szertartásosan, bár mind a ketten tudtuk, miről van szó.

– Azt, ahogy tegnap viselkedtem. Bocsáss meg, de rossz kedvem volt – feleltem.

Úgy látszott, ezzel minden megoldódott. Kriszti aggodalma elszállt, s az enyém is őmiatta. Mindkettőnkön vidámság lett úrrá, és szívből mosolyogtunk. Úgy tűnt egy percre, minden gond és baj nagyon-nagyon messze szállt el innét. Még a Titok is.

A Titok! Már megint itt volt. Itt Kriszti és én közöttem. Nem, most nem keseredhetek el! Most nem, amikor minden megoldódott! Ő még mindig olyan szépen nézett rám. Nem ijeszthettem el azzal, hogy elkomorodik. Akkor megint aggódni kezd, és megint kérdezősködni fog, és nekem megint gondolnom kell a Titokra! Habár most is arra gondoltam.

Még mindig mosolyogtam, de most már inkább erőltetve. Ez talán meg is látszott rajtam, de Kriszti nem szólt. Nem tudom miért nem. Szépen megvacsoráztunk, időnként beszélgettünk is. Szerettem Krisztivel beszélgetni, de most még ez sem esett jól. Igyekeztem olyan gyorsan enni, ahogy csak tudtam, de persze

ahogy még nem feltűnő. Csakhogy én sem voltam túl jó színész. Kriszti időről időre nevetve mondta, hogy „Nyugi, van bőven!”. Ekkor én is próbáltam nevetni, de még inkább próbáltam gyorsan túl lenni a vacsorán. Kis idő múlva sikerült is. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, és a fürdőszobába siettem. Egyedül kellett maradnom végre, nem bírtam már ezt a színlelést. Nem mintha arra vágytam volna, hogy a Titok csendes magányomban még jobban emészthessen, de hogy fájdalmamat, még ha magamnak is, őszintén kifejtsem. Ez a világ csupa színlelés, és ez szörnyű. Színlel az ember társaságban, hogy minél vicesebbnek, erősebbnek lássák. Színlel a családjában is, hogy meg ne bántson másokat. Színlel a szerelemben is, hogy minél tovább megtarthassa szerelmét. Pedig igazán szerelmesek közt nincs szükség ilyen taktikázásra. Ha meg nincs szerelem, minek a színlelés? Egy perc is elég talán, amíg az önző vágyak megnyugszanak. Azért tettetünk tovább, mert szerelmesek akarunk lenni? De hol a szerelem annyi tettetés és álca közt? Az ember talán csak magányában őszinte. És erre a Titok ébresztett rá. És akkor újra ott volt a Titok. Ha egy gondolatom nem a Titokhoz kötődik, úgy látszik, azt szétszakítja, ha pedig ahhoz kötődik, még inkább gondolok rá. Úgy tűnt nincs menekvés...

Mire lezuhanyoztam, Kriszti már elmosogatott, és leült a nappaliba tévét nézni.

– Nem nézzük meg ezt együtt?
 – kérdezte.

Láttam rajta, hogy jólesne neki, ha kis időt együtt tölthetnénk, és a film sem volt olyan rossz. De a Titok még mindig ott motoszkált bennem, és úgy éreztem, még

vagy hősszerelmesei milyen ostobák is voltak. Ha tudtak volna a Titokról, mindjárt látták volna, milyen értelmetlen minden, amiért küzdöttek. Nem segített már rajtam semmi. Ha olvastam, a betűk közt láttam kirajzolódni a Titkot. Ha zenét hallgattam, mintha a Titkot énekelték volna. Leültem dolgozni egy kicsit, hogy talán majd az segít. De nem, nem! Nem segített az sem, mert egyedül voltam, egyedül és védtelenül. Csakugyan olyan ez a Titok, mint a mérreg, mint a betegség. Nem hagyott élni.

Estére már teljesen felhagytam a küzdelemmel. Csendben ültem egy sarokban, és emésztettem magam. Mit is tehettem volna? Nagy igyekezetemben minden teendőmnek utánajártam, minden feladatot elvégeztem. Elfáradtam már a munkában is, a szomorkodásban is. Csak ültem nyugodtan, és rosszul éreztem magam. Kriszti ekkor érkezett haza. Jókedvű volt, egészen feldobta ez a kis utazás. Előre sajnáltam szegényt, mit szól majd, hogy elszomorodik, ha meglát engem ilyen állapotban. Nem akartam, hogy miattam megint szomorú legyen. Ismét színlelnem kellett. Felálltam, mosolyt erőltettem az arcomra, és kiszaladtam az előszobába.

– Hát megjöttél? – üdvözöltem.

– Milyen volt az út?

– Nagyon jó – válaszolta, és mesélni kezdett arról, mi mindent látott, meg csinált. Nem nagyon figyeltem rá, de az biztos, hogy jól érezte magát. Ennek örültem. – De látom, te sem unatkoztál – mondta, miután körbenézett a tiszta lakáson.

– Hát igen. Meg akartalak lepni.

Ennek nagyon örült. Tudta, hogy nem vagyok nagy kedvelője a házimunkának,

s hogy ezúttal magamtól, az ő kedvéért álltam neki takarítani, s ez igazán boldoggá tette. Ettől viszont én még rosszabbul éreztem magam. Újabb színlelés! Újabb hazugság, amit csak én tudok. Amit nem oszthatok meg senkivel, még Krisztivel sem, akiről pedig azt hittem, az egyetlen ember, akiben igazán megbízhatok. A Titok kezdett lassan kettőnk közé férközni. Három napja mást sem tettem, csak hazudtam, és ha épp nem hazudtam, bujkáltam Kriszti elől.

A hétvége többi része jól telt, viszonylag. Vasárnap moziban voltunk, aztán együtt ebédeltünk. Kiszabadulva a négy fal közül, kezdtem sokkal jobban érezni magam, amin segített az is, hogy Krisztivel vagyok. Felsejlett előttem a gondolat, hogy a Titok elől van menekvés, és ez boldogított.

Hétfőn ismét munkába mentem, aminek nagyon örültem. De most valami más volt. Míg eddig úgy éreztem, a Titok laza szálon függeszkedik gondolataimon, s körülöttük keringve, egy-egy alkalommal beléjük is vág, ha elvétí az ütemet, ekkor egész másilyennek tűnt. Talán a hétvége miatt, talán mert sokáig egyedül voltam vele, vagy mert a Titok – valódi betegség módjára – egyre beljebb váj fertőzött testemben, de úgy éreztem, a Titkot most már nem tudom eltávolítani magamtól. Mintha éles ékként fúródott volna elmémbe, vagy mintha szöggként kalapálták volna bele mélyen, hogy ne lehessen egykönnyen kihúzni. Nem is tudtam. Bár a munkát ugyanúgy végeztem, sőt talán nagyobb szorgalommal is, és a munkahelyi barátaimmal is ugyanúgy beszélgettünk, ahogy eddig, a Titok mintha most már sehogyan sem akart volna távozni.

Mikor magamra maradtam, újra magával ragadott a nyomasztó érzés, de egyébként is éreztem. Nem olyan erősen, nem olyan fájdalmasan, de ott volt.

A nap végére teljesen elgyötört a Titok. Nagyon zavart, mert minden egyes percben ott volt körülöttem. Nem tudtam figyelni a munkámra, teljesen szétszórt lettem, és egész egyszerűen elfáradtam. Munka után épp indultam volna haza, mikor az egyik barátom megkérdezte:

– Nem jössz velünk? Iszunk valamit a kocsmában.

Úgy éreztem, az ital lehet az, ami most legkevésbé ártalmas számomra, úgyhogy belementem. Az este további részére már nem igazán emlékszem. Nem úgy, mint a másnap reggelre. Szörnyű macskakajjall ébredtem, sőt azzal együtt is keltem föl. Kábultan kívánszorogtam a fürdőszobába, és megmostam az arcom, majd a konyha felé vettem az irányt. Ekkor talákoztam Krisztivel. Elmondhatatlan az a tekintet, amivel akkor rám nézett. Éreztem benne az aggodalmat, mint mindig, de szálnalmat és fájdalmat is. És tudtam, hogy mindezt én okoztam, sőt nem is én, hanem a Titok. És már megint a Titok! A Titok! Elegem volt már belőle! Ha megfoghatnám a Titkot, első dolgom lenne százszor a falhoz hozzávágni! De

ha most még dühöngeni is elkezdek, nem tudom, Kriszti mit fog gondolni rólam.

– Jól vagy? – kérdezte.

Bólintottam.

– Mi történt tegnap este? – kérdeztem.

– Néhány barátod hozott haza féláljul-tan – Kriszti gyűlölte, ha részeg vagyok. Igaz, nem is gyakran történt meg.

– Igen? Egy kicsit eláztam.

– Egy kicsit?

– Na jó. Nagyon.

– Mi van veled mostanában? – már megint úgy aggódott – Egész nap levert vagy. Most meg ez. Te nem szoktál inni!

Erről is a Titok tehet

– Hát... tudod... a munka – Hazugság!

– A munka? – kérdezte értetlenül.

– Igen. Tudod annyi bent a stressz... ez most egy kicsit nehéz, de már nem tart sokáig. Összevissza beszéltem, olyannyira, hogy az utolsó szavaimon én is meglepődtem. Mi az, hogy nem tart sokáig? A Titok most már itt van bennem, és nem tudom kiirtani magamból, érzem. Mi lesz nemsokára? Mit teszek? Olyan mélyen elfojtom magamban, hogy soha ne kerüljön felszínre? De hát az utóbbi napokban is ezt tettem, és lám, Krisztinek mégis feltűnt. Ha ezt egy egész életen át kell folytatnom... Nem tudom, meddig bírja Kriszti mellettem. És nem tudom, én meddig bírom.

– Nem tart sokáig? – kérdezte reménykedve.

– Nem – mondtam, és odaléptem hozzá, átöleltem, megcsókoltam, majd minden erőmet megfeszítve megpróbáltam kiűzni a Titkot agyamból. Talán csak egy pillanat volt, de úgy tűnt sikerült.

Megnyugodtam, ő is megnyugodott. De a pillanat elszállt, a Titok pedig kezdett visszaférközni a gondolataim

közt meglévő helyére. Indulnom kellett dolgozni.

Reggeli kábulatomon erőt véve már biztos voltam benne, hogy e nap folyamán két dolog lesz végig az agyamban. Az egyik a másnaposság, a másik a Titok. Mintha az ék, a Titok éke, mely durván és fájdalmasan hatolt elmémbe, egyre terebélyesedne. Egyre nagyobb volt, egyre fájdalmasabb, és egyre több más gondolatot szorított ki fejemből. Féltem, hamarosan semmi másra nem tudok gondolni, csak a Titokra. E gondolat nagyon megrémített. Minden áron el kellett terelnem figyelmemet a Titokról, dolgoznom kellett! Méghozzá minden egyes percben, és úgy, ahogyan még soha, úgy, hogy időm se legyen másra gondolni. Ebédelni sem mentem el, csak dolgoztam egész nap. Néha bejött egy-egy kollégám, beszélgetni. Viccelődtek az előző nappal, hogy mennyire berúgtam, de én nem figyeltem rájuk. Nem is akartam, csak dolgozni. Csak hogy ne kelljen semmire sem gondolnom. A munkaidő viszont ismét lejárt. De én nem akartam abbahagyni a munkát. Nem akartam hazamenni, búslakodni, veszekedni, hazudozni. Bennmaradtam, túlóráztam egészen késő estig. Mikor hazaértem, Kriszti már aludt. Sem veszekedés, sem hazugság nem volt. Csak én és a Titok. Mondhatni tökéletes.

És így ment ez nagyon-nagyon sokáig. Nem minden nap maradtam benn, hogy Kriszti ne érezze úgy, a munka fontosabb nekem, mint ő. Ha időben hazamentem, általában minden jó volt. Beszélgettünk, én színleltem a jókedvet, hazudtam a bajom felől, és ha már nem bírtam tovább, elmentem aludni. Persze többször maradtam bent. Általában nagyon sokáig dolgoztam, volt, hogy a takarítók küldtek haza éjfél tájban. Sztahanovista magatartásom még akár jót is tehetett volna a karierrmemnek,

de épp ellenkezőleg történt. Bár sokat dolgoztam, munkám közben mégis mindig a Titokra gondoltam. Ezért nem tudtam igazán koncentrálni, és hanyagul, rosszul végeztem a munkámat. És hogy még jobban eltereljem a figyelmem, még többet dolgoztam, még rosszabbul. Keringeni kezdtek a pletykák, hogy ki akarnak rúgni. Persze csak úgy véletlenül hallottam meg őket, hiszen újabban egyáltalán nem beszéltem a munkatársakkal. Emellett egyre elcsigázottabb lettem, egyre szomorúbb. Valahogy már semminek sem tudtam örülni, és ez nem egyszerű lehangoltság volt. Azon az első hetekben túljutottam. Ez már a fáradtság. Elfáradtam abban, hogy mindig a Titok miatt kell szomorodnom, és mindig a Titok jár az eszemben. Krisztivel is kezdtünk távol kerülni egymástól. Én folyton rosszkedvű voltam, egyre kevésbé tudtam elfojtani a levertségemet, aztán egy idő után már nem is próbáltam, és tudtam, hogy ettől ő is egyre szomorúbb.

Egy nap, mikor hazamentem, azt mondta, el kellene mennem egy pszichológushoz. Ez eddig eszembe sem jutott, azonban most mintegy ösztönös ellenkezést váltott ki belőlem. Egy pszichológus? Egy idegennek mondjam el azt, amit még a barátnőmnek sem mondtam? Úgysem értené meg. Nem értheti meg! A Titkot pedig nem oszthatom meg akárkivel. És különben is, én nem vagyok örült! ...Valóban? Lassan egy hónapja már, hogy másra sem tudok gondolni, csak erre a Titokra. A Titokra, ami megőrjített? Nem! Nem! A Titok létezik, én pedig nem vagyok örült! Nem akarok örült lenni! Nem akarom, hogy valaki azt mondja, örült vagyok! Azt hiszem ez volt az utolsó csepp Krisztinél.

Úgy egy hét múlva ismét beszélt velem. Nevetséges, hogy ekkorra már jóformán nem is szólunk egymáshoz,

csak így, hetente. Szó nélkül léptem be az ajtón. Talán nem is köszöntem Krisztinek. Újabban ezt is mindig elfelejtettem, illetve csak fájdalmas, kényszerű kötelességnek éreztem. Nem gondoltam-e rá, hogy Krisztinek rosszul esik? Annál rosszabbul úgyse eshet, mint nekem a Titok. Kriszti is boldog lehet, hogy nem tudja a Titkot, és úgy élheti az életét. Általában nem is szólt semmit az ilyen „illetlenségeimért”, mint mondtam, általában nem is beszélünk. Azonban most mégis megszólított. Azt hittem, erről akar beszélni, így sietve megelőztem őt, és köszöntem neki. Ő visszaköszönt, majd azt mondta: „beszélünk kell”. Ekkor már éreztem, most valami baljós dolog van készülöben.

– Elmondod, mi van veled? – kérdezte az ebédloasztalnál ülve.
 – Mit? – „Nem mondom.”
 – Tudod nagyon jól. Megváltoztál.
 – Dehogya is! – „Tudom.”
 – De igen. Már egy hónapja olyan vagy, mint... nem is tudom. Mint valami zombi. Szótlatlan járkálsz fel-le, vagy nem is járkálsz, csak alszol. Mi van veled?

Sóhajtottam. Nem tudtam mit mondani neki. A hazugsághoz már nagyon rég fáradt voltam. Talán épp ezért nem beszéltem vele soha. Szótlanságom most láthatóan jobban zavarta Krisztit, mint eddig bármikor. Talán arra várt, hogy magyarázkodjak, hogy ígérgessek, hogy veszekedjek, hogy legalább megpróbáljam elhiteni vele, hogy még mindig minden rendben van. De igaza volt, és ő is tudta. Kis idő után folytatta:

– Nem tudom, mit tegyek. Emlékszel, nemrég mondtam, hogy menjünk el pszichológushoz, de te úgy kikeltél magadból. Tényleg nem tudom, most mi legyen.

„Hagyj el! Jobban jársz” – és amint erre gondoltam, hirtelen megértettem. Csakugyan erre készült. Hosszú ideje élt

már együtt valakivel, akit szeretett, de aki egy szót sem szólt hozzá, lekezelően bánt vele, és mindig elhajtotta maga mellől. Mit is vártam? Tudtam, hogy nem bírja már sokáig mellettem. Most azonban ez valahogy még szörnyűbbnek tűnt, mint eddig. Igaz, hogy már alig volt valami kapcsolatom Kriszttel, de a tudat, hogy ő ott volt, hogy még volt valaki mellettem, erőt adott. És ez az erő ekkor elfogyott. Ezen a napon, amikor Kriszti elhagyott engem.

Mikor egyedül maradtam a lakásban, vettem csak észre, hogy a Titok mennyire megmérgezett. Nem ettem, alig ittam, nem beszéltem senkivel. A munkám veszélyben volt, talán már másnap ki fognak rúgni. Kriszti elhagyott, pedig ő volt az egyetlen, aki még valamennyire tartotta bennem a lelket. És mindez miért? Azért, mert tudtam valamit. Valamit, amire nem tudtam nem gondolni, de amire ha gondoltam, minden összeomlott körülöttem. Már nem is tudtam igazán, mi olyan borzasztó a Titokban, csak azt, hogy valami szörnyűség van benne, amitől nekem félnem kell, amitől lehangoltnak kell lennem. És egy idő után már nem is a Titok volt maga, ami mindezt okozta, hanem én. Én mérgeztem saját magam, és elfáradtam belé...

Másnap reggel úgy döntöttem, vége lesz. Felkeltem, ittam egy kávé, meg is reggeliztem. A munkából már rég elkéstem, és ha eddigi bűnlajstromomhoz hozzáveszik azt, hogy ma nem megyek be, biztosan kirúgnak. Felöltöztem, felvettem a kabátom, bezártam a lakást, de a kulcsot benne hagytam a zárban. Végül pedig elindultam az utcán, épp arrafelé, ahol a Titkot megtudtam. Útközben gondolkodni kezdtem, és gondolkodom azóta is. Arra gondoltam, hogy nincs már munkám, nincs családom, de van egy Titkom. Ha belegendolok, már csak ez az egy van nekem. Ez az egy Titkom, ami az enyém. Kezdem egész másképp gondolni rá. Eddig olyan volt számomra a Titok, mint egy ellenség. Mint valami gonosztevő, aki ellengezi az életem. Bizonyos fokig ez igaz is volt. De most... most a Titok volt az egyetlen dolog, amit még a magaménak tudhattam. Kezdem kedvelni a Titkot. Mert a Titok velem volt, még akkor is, amikor mindenki elhagyott. Mikor mindenkit elüldöztem magam mellől. Mikor a Titok mindenkit elűzött mellőlem. Annyira szeretett talán, hogy csak magának akart engem? Szerettem volna. Szerettem volna, ha van még valamim most is, ami csak az enyém, és ami az enyém is akar lenni. Végre először, boldog voltam a Titokkal. De már elhatároztam magam.

Végigmentem az utcánkon, majd befordultam a sarkon, aztán megint és megint. És végül újra ott voltam, ahol megszereztem ezt a Titkot. Tudtam már, miért épp ez a hely volt az. Tudtam, hogy miért kaptam meg a Titkot, és tudtam, ki volt az az ember. Nem a nevét vagy a lakcímét, de minden érzését. Sorstársak voltunk. Elindultam azon az utcán. Egyszer csak valaki más is befordult a másik sarkon, és éppen felém tartott. Elé léptem, egész közel hajoltam hozzá, és a fülébe súgtam egy Titkot. Egy Titkot, amely

szörnyű volt ugyan, és tudtam, hogy neki is a vesztét fogja okozni, de amely Titok túl fontos volt ahhoz, hogy feledésbe merüljön. Túl fontos.

Az idegen dermedten megállt, de én már nem törődtem vele, hanem továbbmentem. Végig azon az utcán, ismét befordultam és felmentem a hídra. A híd közepéig sétáltam, és megálltam egy pillanatra. Azon gondolkodtam, vajon létezik egyáltalán ez a Titok. Létezik-e olyasmi, aminek tudása romlásba dönthet egy embert. Bizonyára létezik, hiszen áldozata voltam. De talán mégis csak örült vagyok. Talán álom ez az egész, valójában még mindig ott fekszem Kriszti mellett, és várom a reggelt. Sajnáltnám, ha így lenne. Ez a Titok az ellenségem volt, szörnyeteggé tett, és a poklot járatta végig velem. De tudtam valamit, amit a világ nagy bölcsei sem! Tudtam valamit, ami fontosabb bármi másnál. Beavatott lettem, és ettől boldog voltam. Több lettem bárki másnál e Titok által. Végre értem, mi is az. Tudni valamit, és hogy a tudásnak ára van. Ezt az árat pedig most, boldogan fizetem meg.

Még egy percig néztem a vizet. Krisztire és a Titokra gondoltam. Végül vettem egy nagy, mély lélegzetet.

Most lépek fel a korlátra.

Kapelner Zsolt – euFória

Manasse írásai

Mondóka

Bűvös kocka, színes kocka,
 Nézz most ide, fordulj oda,
 Fordulj most ki, bűvös kocka,
 Légy most sárkány, légy paripa,
 Légy most pille, lassan szálló,
 Légy vonalzó, vonalhúzó,
 Most meg fiú, most az egyszer,
 Légy most gyümölcs, mondjuk eper,
 Fordulj ki most, bűvös kocka,
 Légy te játék, fémkarika,
 Légy most hangszer, hangolt gitár,
 Légy most eszköz, lyukasztó ár,
 Légy most ember, légy anyuka,
 Légy te, mi vagy, bűvös kocka!

Kézzel formázott acél

Kang-Kiling-Kang-Kiling,
 Bimm-Bamm-Bimm-Bamm,
 Kang-Kiling-Kang-Kiling,
 Bimm-Bamm-Bumm-Bang,
 Durr, Surr, TáCSS, cSZÍ,
 feszít és szí,
 adja, veszi,
 és nem kéri
 beleegyezésem.
 Egyet csap ide,
 egyet meg oda,
 forró testem kézzel fogja,
 végtagjaim fájón fonja,
 és végre, egyszer, későn,
 készen leszek, vésőn,
 vádlón nézek, értőn
 lelket kérek, viszont
 sosem kaphatok,
 mivel csak egy
 darab fém vagyok.

Katicabogár

Kék virág, piros virág, kék virág, zöld levelcsokor, sárga virág. Majd megint. A szél persze erősen fúj, legalábbis ő alig bírt repülni ebben a szélviharban, amit egy ember csak kósza fuvallatként érzékelt volna. A katicabogár azonban egyre inkább elfáradt. Pedig ő azért nem volt gyenge, elvégre már mindent átélt, amit egy katicabogár csak átélhet. Verte már májusi eső, látott havat is, voltak utódai, nem is kevés, és még számtalan dolog történt vele, bár volt néhány, amit már elfelejtett, de hát ez már csak így van. A kor miatt van, ahogy az is, hogy ilyen nehezen tud repülni, miközben igazából nem is fúj a szél, csak úgy tesz.

Megelégedve a felesleges fáradozást, úgy döntött, hogy az első szélvédett helyre leszáll, lesz, ami lesz. Már látta is a megnyugtató fényt, ami egy épületből szűrődött ki. Odaszállt. Már érezte a simogató meleget, amikor hirtelen nekiment valaminek. Nem látott maga előtt semmit, csak a levegőt, a benti bútorzatot és a kinti növényeket. Megint megpróbált berepülni a házba, de újfent nem sikerült.

Rászállt a valamire. Ez a valami igencsak érdekes valami volt, ugyanis függőlegesen állt, és úgy nézett ki, mintha semmi lenne, viszont a katica megállt rajta, tehát mégiscsak valami volt, ha láthatatlan is. Simának érezte, hidegnek és nagyon-nagyon másnak, mint amivel eddig valaha is találkozott. És unalmasnak. Mivel hosszú percekig nem történt semmi, elhatározta, hogy megint megpróbál bejutni az épületbe – mert valahogyan csak be lehet jutni –, és nekiveselkedett. A szellőre fittyet hányva messzebbre repült, majd elindult az ismeretlen valami felé. Egyre gyorsult és gyorsult, minden erejét beleadta, még gyorsabban, még gyorsabban... BUMM! Emberi füllel hallhatatlanul, de katicabogár-füllel döbbenetesen

hangosan nekicsapódott a valaminek, ami azonban továbbra sem engedte bejutni. A katica kezdte elveszteni a türelmét. Most már gondolkodás nélkül repült neki láthatatlan ellenségének, fájdalmasan nekicsapódott, majd újra nekirepült és újra nekicsapódott. Mivel később sem lett eredménye a harcnak, a katicabogár úgy döntött, majd holnap folytatja küzdelmét, mert mindenáron le akarja győzni ellenfelét, és ahhoz pihenten kell nekiállnia.

Másnap ugyanúgy nem haladt előbbre, mint az előző napon. Csodálta a valamit, mert teljesen nyugodtan, mozdulatlanul tűrte, hogy ő egyre erősebben nekiütközzön. Estére megint hazament.

És még hosszú ideig próbált győzedelmeskedni, de nem sikerült neki. Estére mindig hazament, de pirkadatkor már megint bőszen csatázott. Arra már nem emlékezett, hogy miért, csak ment, ment előre, megállás, pihenő nélkül. Később már az esti hazatérések is elmaradtak, folyamatosan repült, csapódott, repült, csapódott, repült...

És végtére is elfáradt. Leszállt a valami hideg simaságára, úgy érezte, hogy ha újból felszáll, elpusztul, viszont a belső késztetés egyre csak űzte előre. Elkezdte összegyűjteni minden erejét az utolsó felszálláshoz. Ám hirtelen hangokat hallott lentről, maga alól. „Nézzétek, egy katicabogár van az ablakon!”, „Hozd be, hozd be!” Majd valahogy elindult a valami, miközben a hangok izgatottan nevetgéltek. Egy puha dolog alányúlt. A katicabogár felmászott az új valamire, mert az kellemesen meleg volt, megnyugtató, és egyáltalán: más, mint az előző, gyűlölt valami.

Az új valami bevitte az épületbe. Miközben néhány nagyobb élőlényt látott maga körül, arra gondolt, hogy, ha nem is győzte le azt a valamit, de legalább átjutott rajta, igaz, hosszú, értelmetlen fáradozással és egy erősebb, nagyobb valami segítségével.

Elszenderedett.

A 0.-os író-olvasó önképzősök írták:

Gyertya, ablak, utca – semmi

Az ablak nagy volt, vagy inkább óriási, esetenként úgy is mondhatnánk, hogy: „ilyen nagy ablak bizony kevés van”. Persze az ablak mit sem számított – attól függetlenül, hogy mekkora – az olyan dolgokhoz képest, amik az ablak alatt, mellett és körül történtek. Mert egy ilyen ablak alatt, mellett és körül gyakran történhetnek olyan dolgok, amelyek kicsit sem normálisak, vagy inkább nem normálisak, esetenként úgy is mondhatnánk, hogy „ilyen dolgok úgy általában nem is történnek meg”. Talán ezek sem történtek meg. Talán az ablak csak magányában kitalált dolgokat, és egy mondat sem igaz belőlük. Talán az ablak sincs ott, de miért ne hinnénk benne?

Az ablak nagy volt, és belátta az egész utcát. Ilyen dolgok miatt volt az, hogy az utca is belátott az ablakon keresztül a házba. A házban nem sok minden volt, csak egy-két kép a falon, hogy mit ábrázoltak az teljesen mindegy. Voltak még szekrények, mindenféle díszítés nélküliek. Bennük sok-sok ruha, könyvek és egyebek, méreteik és címeik teljesen jelentéktelenek. Ezek a dolgokon kívül volt a házban egy gyertya. Egy gyertya, ami épphogy csak pislákol. Az utca gyakran gondolta, hogy most elalszik szegény pára. Sőt voltak alkalmak, hogy az ablak is pár másodpercre abbahagyta a merengést, mert észrevette, hogy sötét lett, de valamiféle csoda folytán a gyertya mindig újra lángra lobbant. Az talán tűzás, hogy lángra lobbant. Inkább csak visszatért a kis pislákoló lángja, és megvilágította a többi teljesen elhanyagolható dolgot a házban. Viszont jó ideje már se az utca, se az ablak nem figyelt a kis gyertyára. Hiszen a hamvaiból feltámadó fönixmadár mellett is elsétálnak az emberek negyedik, ötödik alkalommal.

A gyertya már bizonyára évek óta csonkig égett, és viasz alig, de talán már kanóc sem maradt utána. Persze lehet, hogy csak épp aznap vált veritékké körülötte a hosszas munka által felolvasztott viasz tömb. Sötétség. Se az ablak, se az utca nem figyelt. Eszükbe sem jutott, hogy valaha is eltűnik majd a gyertya. Teljesen. Véglegesen. Nem is a gyertyára figyeltek fel, nem is arra, hogy nem is volt ott, és még csak nem is a fény hiányára.

Először az utca arra lett figyelmes, hogy nem járt senki arrafelé. Talán az utolsó ember is elsétált már az utcán? Az utolsó? Vagy egyszerűen csak nincs kedvük az embereknek oda menni? Aztán az ablak – aki jól látta az utcát – megpillantotta, hogy habár a nap nincs még lenyugvóban, valami mégis narancssárgára festi az addig üdezőld leveleket. Először azt hitte, hogy csak elkalandozott. Hogy a levelek zöldek még, csak saját gondolatai festették narancsra vagy inkább már barnára őket. Igazán csak akkor eszmélt fel, mikor egy egészen gyöngéd fuvallattal minden levél távozott az ágakról, és az utcán heverték, mint üres, szürke újságpapírok.

Persze lehet, hogy tényleg csak képzelte és a gyöngéd levelek még mindig élénk zölden vihorásznak az ágakon.

Az utca érezte, hogy nagy teher zúdult rá. A lehulló levelek mind egy-egy ólomnehezékként bilincseltek le. Habár próbált, de nem tudott benézni az ablakon. Kíváncsi volt, hogy vajon a házban minden rendben van-e. Az ablak pedig csak merengett, hogy milyen szépek is voltak a levelek, hogy milyen szépen sütött a nap, és hogy miközben merengett, milyen gyorsan eltűnt az égről. Persze lehet, hogy nem is tűnt el. Lehet hogy az ablak csak magányában kitalált dolgokat és egy mondat sem igaz belőlük. Talán az ablak sincs ott, de miért ne hinnénk benne?

Molnár D. Márk

Cím nélkül

Hatalmas volt az ablak, ami igazából nem is ablak volt, nem is hatalmas, csak egy kisebbfajta nyílás, ami a padlásszobájából nyílt, és ahonnan belátta az „egészet”. Az a bizonyos egész végtelen háztetőkből és kéményekből és mocskos fekete macskákból állt. A macskákat melleleg utálta, de volt bennük valami hátborzongatóan kellemes és vad, amiért imádta nézni, ahogy elegánsan és rosszat sejtetően, puhan lépkedtek a szinteken, dörgölöztek a kéményekhez, sziszegtek és összenéztek valami földöntúli telepátikus módon, amit mi – emberek – nem érthetünk.

Ha már az embereknél tartunk, nem volt ez a világ embermentes, bár az tény, hogy nem akarják törzshelye volt ez.

A műsor minden éjjel ugyanaz volt; nap-függöny felhúzva, egy öreg sánta kandúr köszönti a nézőt, és megjelennek a szereplők.

Feketeruhás, seprűs alakok társasága volt ez, megfáradt, életunt szöveggel kezdtek, avagy mit keresek én a Földön, úristen, mivel keresem a kenyerem, az asszony is otthagytott és vitte a gyereket. Jajongtak és fészkelődtek, cigarettára gyújtottak, sört bontottak. Egyik után a másíknak eredt meg a nyelve, és szídták az egész világot, a kormos kéményeket, na meg persze az asszonyt, aki már tizedjére csalta meg őket. Egymást is utálták, hiszen mindenki önmagára ismert a másíknban, ugyanazt a megkeseredett senkiházit vélte felfedezni, aki valójában ő maga. Mindegyik szerencsétlen melegen dédelgette azt az álmot, amikor egy tiszta irodában dirigál a titkárnőnek a kávéjáért. De mivel mind buta és semmirekellő volt, megmaradtak a maguk mocskában. Az előadás a Pálinkával végződött, ami rájuk telepedett, utat engedve az Álomnak, ami szépen

lassan elnyomta őket. És a nap-függöny leereszkedett.

Ő becsukta az ablakot, és nevetett magában, mert tanult, mert tudta, hogy egyetemre fog menni.

A következő éjjel meredten bámulta a macskákat, a macskák meredten bámulták a feketepétereiket, akik meredten bámulták a kémények hült helyét. Mert a kémények eltűntek. Füst sehol se imbolygott, a macskák nem jártak táncot a kéménynyílásokon. Sehol, sehol egy puffgő, koszos, családi veszekedéseket hallató kiemelkedés. Nem volt mit megtisztítani, megjavítani, nem volt eldugult kémény, nem volt szükség a seprűjükre. Ugyanis nem volt hová leereszteni. Nem volt minek fáradtan nekitámaszkodni. Megállt itt az élet. Csak rengeteg szobor állt némán, mi ez, mi ez, nem értették.

A feszültség később enyhült. Jajongtak és fészkelődtek, cigarettára gyújtottak, sört bontottak. De ez már nem volt az igazi. Nem tudták nyugodt szívvel elengedni magukat, a bosszankodás se ment nekik, mert a hold-függöny nem koszolódott el. Így hát büntudatuk volt.

Azt a hatalmas ablakot többé nem volt értelme kinyitnia.

Szöllősi Flóra – ADSL

Ady Endre: Góg és Magóg fia vagyok én & Egy csúf rontás Összehasonlító elemzés

Az esszém elején szeretném leszögezni, hogy a most következő szöveg meglehetősen nagyrészt az egyéni, szubjektív véleményemet tartalmazza. Ebből kifolyólag és legfőképpen ennek ellentmondva (mert, – mint tudjuk – a kivétel erősíti a szabályt), eme betűszedet minden jellegű ideillő szaktudást nélkülözve próbálja reprezentálni, pontosabban kitölteni e gyönyörű ötezer karakteres teret, holmi értelmezhető, értelmes szöveg helyett. Ad absurdum, írtam s tagoltam a bevezetőt s bekezdést, sorban hetet – de nem, hatot.

A Góg és Magóg... című vers valami egészen mély érzelmet próbál rátukmálni az olvasóra (mint ez a közhely). Vagy sokkal inkább kibogarásztatni, megfejteni várja saját költeményét Endre, mely által valami paradox perverz kielégülésre pályázik, csak ő se igazán biztos ebben, arról már nem is beszélve, hogy legalább olyan határozott, mint... Vagy mégse? De azt hangosan, bő nyállal köpködi az arcunkba. Első látásra ezek a legfontosabb szervezőelvek; tehát a lírai Ő rendkívül lázadó, ám mégis bizonytalan, és tele van ellentétekkel. Hiába/mégis? Arról nem is beszélve, hogy minden új. Mindezekből kiindulva már biztosan merem állítani, hogy ez egy ars poeticus vers, melyet mindenféle szimbolikus tulajdonnevekkel tarkít a költő. Ezzel a rút bizonytalanság kódéba burkolva szegény nyolc általánost végzett Józsefet, az útburkolót, aki a metálfloorákon fennakadva, inkább meghágtá Vereckét, majd heves „VAZZZZZUL” felkiáltással puszta-szerré taposta az Ady összest. No de kanyarodjunk vissza inkább a 20. század silány irodalmi fertőjéhez, melyet Ő utasítana rEndre, de a rendkívüli nemzeti öntudat nem engedi úgy, hogy elegánsan átíelve a problémakört inkább ki is tölteti ólommal. Megbánva gaz tettét most vethetjük rá az első követ (illetve tetszés szerint taposható), de azért mégiscsak lapj-a-hitvallása. Összefoglalva a vers végére a költő felismer egy számára járható, lehetséges arany középutat, melyet járva teljesítheti a küldetését; egy nemzeti értékeket őrző modern költészet megteremtését. Bibliotéka.

Az Egy csúf rontás lehetne akár a folytatása is, melynek fő témája önnönmagának megkérdőjelezése. Pontosabban a rontáshoz hasonlítja írói vénáját/készségét, melyet áldásos, ám nehéz/átkos képességnak tart, és maga fölé helyezi, mint valami kezelhetetlen kényszerű állapotot. Miután Endi egész szerényen megállapítja mekkora király is ő, azért biztosít minket róla, hogy királynak lenni, korántsem olyan király, mint az hinnénk. Mindenki kedvenc mártírjának állítja be magát, így hiábavalónak ítélve munkáját. De ráérezve az előző kontrasztra, azért megállapítja, hogy annyira mégse frankó, mert a nagybetűs Szépség még neki se vetemedik papírra, ezzel próbálva kompenzálni egóját. Pedig a szó néki erős függősége, melyből nagy titkokat „szívogat”, s e folyamat maga sem új már neki. Az új részegség, új gondolat talán az írás okozta függőségre utal megint, mely kiterjedt fantáziájával áll kapcsolatban, és az időt-múlt dolgokat feledtetni vele. Ennek ellenére, és az új megalkotásra váró kitűnő művek ellenére, mégis úgy érzi, hogy nem elég lázadó, nem elég tököses ahhoz, hogy a feltételezhetően szélsőségesebb, merészebb ötleteit is papírra vesse, és olykor még nem is kellőképp újító. Micsoda fertő.

Majd az utolsó versszakban eljut a katartikus állapothoz, és letámadja egy nagymagyar, bajuzsos, ópiumfüst bácsi, aki előkúszva a pipából, hallucináció formájában próbálja jobb belátásra téríteni megtört költőnket, hogy ugyan már no tegye le azt a pennát, és vegyön kenyeröt möggyel.

Ezen következtetések alapján Ady meglehetősen hasonlóan látja magát mindkét versben. A lírai énre jellemző lázadó hangnem megmarad, bár a csúf rontásban lejjebb lohad, és inkább önsajnálató/önbíráló hangnemet ölt, ezzel tökéletes ellentétet teremtve a két vers között, abból a szempontból, hogy a Góg és Magóg egy katartikus kiindulási ponttól vezet egy végső soron elfogadható és követendőnek tituált magatartás felé, amíg a csúf rontás ennek pontosan az ellenkezője. A hasonlóság a bizonytalanságban, önmaga megkérdőjelezésében, valamint mindkét vers nagyon erősen hangsúlyos újító akar lenni (az előbbieket ellenére), mindkettőben nagyon sokszor szerepel az „új” szó, és hasonló utalások. Így viszont küldetése sokkal kevésbé egyértelműbb, mint az előbbiben, kevésbé ars poeticus a vers.

A költészetfelfogása, mint azt már fentebb többször is említettem, ugyanaz a magatartás, mint amit a Nyugatban is képviselt. Habár a verseiből néha nem erre következtetne az ember, végletekig elhatározott újító, lázadó reformer, úgy érzi küldetést teljesít az írással. Egy afféle 20. század. eleji punk-költő.

Írta és betűberendezte: Lukács Albert Dávid – M&Ms

Reményi Marci plakátja

PÁLYÁZAT

politechnikumi diákok részére

A TMT gondolkodói örömmel jelentik be, hogy 2008-ban is szabad a színpad. Az egyik TMT nap délutánján zenei produkcióknak adunk lehetőséget (pl.: beatbox, zenekar, fúvós, akusztikus hangszerek és együttesek).

Jelentkezési határidő: 2007. december 21. 14 óra 30 perc

Hogy hol? Csoncsinál a stúdióban.

Hamarosan jelentkezünk más felhívásokkal! HAHA

A miskolci Teleki Tehetséggondozó Kollégium

országos versenypályázatot

hirdet Deákpoézis – 2008 címmel középiskolai tanulók számára. Minden szerző három művével és egy rövid bemutatkozó írásával jelentkezhet, melyeket három-három példányban kérünk a kollégium címére (3527 Miskolc, Selyemrét u. 1.) elküldeni 2008. február 15-ig.

A borítékra írják rá: Deákpoézis – 2008.

A pályázatokat értékelő szakmai zsűri első három helyezést és különdíjakat ítél oda. Az első díj 30000, a második 20000, a harmadik 15000 Ft.

Az ünnepélyes eredményhirdetés időpontja: 2008. április 11., a Költészet Napja, melyre a legtehetségesebb pályázókat külön levélben meghívjuk.

ZÁGON ISTVÁN: Vallatják az osztályt

Ez a dolog már három nappal ezelőtt történt az iskolában, szombaton, folyó hó harmadikán, de én úgy érzem: csak ma tudok róla beszámolni kellő nyugalommal és higgadt visszatekintéssel, mert – szó, ami szó – rendkívül izgalmas esemény volt.

Azzal kezdődött, hogy a nagyobbik fiam, aki bizonyos szempontból serdülő ifjúnak volt tekintendő, mert már azt is tudta, hogy mennyi hatszor kilenc – nyitott kabátban és félárbocra eresztett harisnyával tódult be a szobámba, a következő szavakkal:

– Apsi, megkaptad a leveletem?

– Micsoda leveledet? – kérdeztem csodálkozva, de bizonyos sötét események szelétől érintetten.

– Hát azt a levelet, amit az iskolából küldtünk neked.

– Nekem? Hát hányan küldtetek nekem levelet?

– Hát neked tulajdonképpen csak egyet. Én küldtem. De a többi gyerekek is mind küldtek, hogy a szülők ne legyenek megijedve. Persze: azok a saját kedves szülőknek küldték, mert mindenkinek saját szülője van.

Miután ezt a tényt eddig is sejtettem, nem akartam a szülőkérdésre hosszasan kitérni, hanem érthető feszültséggel tértem a tárgyra, mondván:

– Na, és mi állott abban a levélben?

– Hát abban az állott, hogy ne ijedj meg, de az osztály hétfőig nem jön haza.

– Szombattól hétfőig? Miért?

– Mert a tanító néni sajnos kénytelen volt kijelenteni, hogy ha az illető nem mondja meg őszintén, hogy ő harapott bele az almába, akkor mindnyájan ott maradunk bezárva hétfő délig, és a

gyerekek írjanak a szülőknek, hogy ne ijedjenek meg, hanem küldjenek az osztálynak ennivalót.

– Óriási – mondtam, valószínűleg igen sápadtan –, óriási! Hát miféle almába harapott bele az osztály?

– Nem az osztály harapott bele, hanem csak egy gyerek.

– De melyik gyerek?

– Éppen ez volt az, kérlek! Hogy nem akarta megmondani.

– Kicsoda?

– Hát az, aki beleharapott. És akkor a tanító néni vallatni kezdte az osztályt.

– Azt akarta, hogy az osztály mondja meg, hogy ki harapott bele?

– Nem. A tanító néni azt nem szereti, ha az ember árulkodik. Ő inkább azt akarta, hogy az illető, aki tette, magától és őszintén mondja meg, és az osztály különben se tudta akkor még; hogy ki harapott bele, azért vallattak mindenkit külön-külön. És ez először elég jól is sikerült, mert amikor a tanító néni azt kérdezte, hogy kié volt az az alma, amibe beleharaptak, akkor a Dobos rögtön felállt, és magától, őszintén megmondta, hogy az övé volt. De aztán, amikor azt kérdezte, hogy ki harapott bele, azt már senki se akarta megmondani.

Ezen persze nagyon elcsodálkoztam. Hogy – mondom – egyes dolgokat ilyen szépen és őszintén megmond az osztály, míg más dolgokat nem akar megmondani. A fiam azonban tovább folytatta a beszámolóját:

– És akkor a tanító néni azt mondta, hogy ha nem mondjuk meg, hogy ki harapott az almába, akkor ő kénytelen lesz az egész osztályt alamuszinak és gyávának tekinteni.

– Na és aztán?

– Aztán biztatta az osztályt, hogy csak mondja meg az illető egész bátran, mert a haja szála se fog meggörbülni, és én igazán sajnálom, hogy ezt az osztály nem hitte el, mert az a fiú, aki beleharapott, legfeljebb egy kis pofont kaphatott volna, és azt igazán ki lehet bírni.

– Szóval gondold, hogy a tanító néni pofon vágta volna az illetőt?

– Hát azt én nem tudom, de ha én az ő helyében lehettem volna, én pofon vágtam volna.

– És ő?

– Nem szokott pofozni. Mert ő nem pofonnal neveli a gyerekeket, hanem ügyességgel.

– Olyan ügyes?

– Nagyon ügyes. Ha az ember rossz, akkor kiállítja sarokba, és ha az ember még ott is, a sarokban is rosszkodik, akkor megcélozza krétával, és képzeld: olyan ügyes, hogy a múltkor a katedráról eltalálta a Nyerszet a sarokban.

E pillanatban önkéntelen csenddel adóztam a tanító néni ügyességének, mire a fiam visszatért a vallatásra.

– És a szegény tanító néni – folytatta – egész hiába erőlködött, pedig még magához is ölelte a Szabót, és úgy biztatta az osztályt, hogy csak mondja meg az illető nyugodtan, hogy ő harapott az almába.

– Ki az a Szabó?

– Hát az a fiú, aki az almába harapott.

– Szóval ti akkor már tudátok, hogy a Szabó harapott az almába?

– Persze. Akkor már tudni lehetett, mert csak a Szabó volt az osztályban egyedül az almával, mert ő nem jöhetett ki tízpercen belül az udvarra, mert gyengélkedett a gyomorfájása miatt, hát csak ő haraphatott bele az almába.

Erre halkán és bizonyos joggal meggondolással figyelmeztettem a fiamat, hogy ez csak gyanú, még nem bizonyított, mire ő helyeslőleg bólintott.

– Igen. Éppen ezért akarta a tanító néni is, hogy az illető önként mondja meg, de hiába ölelte Szabót, az bőgött az összes gyerekek között a legjobban.

– Olyan sokan bőgtek?

– Majdnem az egész osztály, mert amikor a tanító néni azt mondta, hogy majd egy postás szétviszi a leveleket a szülőknek, hogy ne ijedjenek meg, azt is mondta, hogy mindnyájan ott fogunk aludni az osztályban hétfőig, és akkor mindenki megijedt és sírt, még majdnem én is, mert csak úgy tudtam magam visszatartani, hogy egy kicsit rajzoltam a pad alatt.

– És a tanító néni nem vette észre, hogy amíg ő vallat, addig te rajzolsz?

– Nem, mert szegény ott ült a katedrán és búslult, és eltakarta az arcát, mert

nagyon sajnálta a szegény szülőket, hogy ilyen gyáva és alamuszi gyerekeik vannak – hát mit szólsz?

Én semmit se szóltam, mert eszembe jutottak azok a pillanatok, amidőn haragudnom kellene a gyerekeimre, azonban ezzel egyidejűleg sajna nevetnem is kell, aminek következtében szintén el szoktam takarni az arcomat, állítólag azért, mert búsulok, hogy ilyen szörnyű gyerekekkel vagyok kénytelen érintkezni. Ennélfogva kitérő választ adtam, mondván:

– Na és aztán mi történt?

– Aztán a tanító néni kiment, és akkor az osztály elhatározta, hogy ki hol fog aludni, és a Hollósy rögtön le is feküdt a földre, a feje alá tette a táskáját, és betakarózkodott a kabátjával.

– És te hová feküdtél?

– Én sehová, mert akkor visszajött az osztályba a tanító néni, és én igazán nagyon megsajnáltam a többi tanító néniket...

– Miért?

– Mert az összes többi osztályoknak a tanító nénijei sírva könyörögtek a mi tanító néninknek, hogy ne tegye azt az osztállyal, hogy hétfőig bezár bennünket.

– Te láttad, amikor könyörögtek?

– Nem. De a mi tanító nénink mondta, hogy sírva könyörögtek, és ő most már talán, de csak a többi tanító nénik kedvéért, haza fog engedni bennünket, ha az utolsó pillanatban meggondoljuk, és akkor meg is gondoltuk, és a vattatás nagyon jól sikerült.

– A Szabó bevallotta, hogy ő volt?

– Be. És őrajta kívül még másik hét gyerek is bevallotta.

– Hát annyian haraptak bele az almába?

– Nem. Abba csak a Szabó harapott bele, de még másik heten is önként bevallották, hogy ők voltak, mert már nagyon szerettek volna hazamenni, és akkor mindjárt haza is jöttünk és meg is kaptuk a jutalmunkat azért, hogy az osztály ilyen becsületes volt.

– Na ne mondd! És miféle jutalmat kaptatok?

– Hát tulajdonképpen semmit, csak a vattatás miatt a tanító néni elfelejtett az osztálynak leckét feladni, és most nincs semmi tanulnivaló.

Eddig van a vattatás története, amelyet igyekeztem a legnagyobb higgadsággal és tárgyilagossággal a nagyközönség elé tárni, mint egyikét ama csodálatos és izgalmas eseményeknek, amelyek az életben előfordulhatnak.

Siker

SÁFRÁNY-KOVALIK FERENC
 E-GYIK OSZTÁLYOS TANULÓ
 SIKERES KÖZÉPFOKÚ
 NYELVVIZSGÁT TETT
 ANGOL NYELVBŐL.
 GRATULÁLUNK!

Tartalom

Iskolatanács jegyzőkönyv	2
Iskolabírószági határozatok.	4
Sporthírek.	9
Iskolaszépítők.	10
Irodalmi háziverseny.	12
A felelősségről	15
Bokori Brigi versei	16
Kapelner Zsolt titka	17
Manasse szövegei.	26
Molnár Márk utcája	28
Szöllősi Flóra ablaka	29
Lukács Albert Adyt eleméz	30
Zágon István vallatása	33

**JÓLESŐ ÜNNEPI KÉSZÜLŐDÉST,
SOK MEGLEPETÉST ÉS FELEJTHETETLEN
ÚJÉVKEZDÉST KÍVÁNOK MINDENKINEK!**

A SZERK.

Az illusztrációk Mars Schmit munkái
a Views of charming Luxembourg című kötetből.

Aranycsodák

- Fattyúmirigy
- Háztartási anyuka (mère de famille)
- – Építsünk székvarat!
- – mondja Székács Tamás.
- – Mert te vagy a Székács? – jön a válasz.
- Segélykérés, fohászat
- ... leplezte fel magát
- ... könnybe csordult szemmel
- Szfingsz (tartja rettegésben Thébát)
- Ha meghalt valaki, az külön pozitívumnak számított.
- Az olvasót Odüsszeusz apja avatja be a műbe.
- Odüsszeusz a tengeren turnézott.
- Kreón Teiresziász jóslatától beparázik.
- Mindenki megöli a másikat, meg saját magát is.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poliográf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Kalina Yvette

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében